

[Aase Olesen]

Også det radikale venstre kan give sin tilslutning til dette forslag om ændring af ligningsloven. Det udmærker sig ikke ved klarhed og gennemskuelighed. Vi må håbe på og sætte vores lid til, at skatteministeren nu har fået alle hjørner med, men det er jo det, et udvalgsarbejde skal vise.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at man kan blive virkelig imponeret, når der står, at der ingen administrative virkninger er af at udvide antallet af konti fra under 100 til ca. 400.000. Det er virkelig fundet for de penge, at det kan klares for 50.000 kr., medmindre det er en trykfejl.

Wilhelm (VS):

Hvis vi har gennemskuet alt, hvad der ligger i dette lovforslag, vil vi også kunne støtte det.

Arne Bjerregaard (KrF):

Hvis jeg hørte ret, kan jeg tilslutte mig oppositionens synspunkter.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foi-ghel):

Jeg takker for den positive behandling af forslaget. Det er et teknisk forslag, og det er ikke så ligetil ved første gennemlæsning, men man kan jo få lejlighed til at drøfte spørgsmålene nærmere i udvalget.

Hr. Stubkjær Pedersen rejste et meget centralt spørgsmål, nemlig om den sontring, vi har i skattelovgivningen, mellem vedligeholdelse og forbedring. Det er en vanskelig sontring, og det ville være lykkeligt set ud fra et skattemæssigt synspunkt, hvis den kunne afskaffes. Det ville være godt for borgerne, det ville være godt for ligningsarbejdet, men det ville være nogle ganske overordentlig tunge konsekvenser, og jeg tvivler derfor på, at en ophævelse af sontringen kan gennemføres, men jeg er naturligvis parat til at drøfte det med udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
 vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 86:

Forslag til lov om ændring af lov om tipping. (Tipsmidlernes anvendelse til idrætten).

Af Mogens Voigt (FP) m. fl.

(Fremsat 15/12 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foi-ghel):

Det lovforslag om ændring af tipsloven, som fremskridtspartiet har fremsat, går ud på, at hele Tipstjenestens overskud skal tilfalde idrætten alene. Efter de gældende regler skal en mindre del af overskuddet anvendes til andre formål, herunder kulturelle, velgørende og almennyttige formål, samt til støtte af ungdommens friluftsliv og andre ungdomsformål. I bemærkningerne til lovforslaget har forslagsstillerne jo opremset nogle af disse formål, og jeg tror, at enhver kan se, at disse formål er både positive, nyttige og fremmende for tilværelsen i samfundet. Der gives i meget høj grad støtte til nogle formål, som det er ønskeligt finder støtte i samfundet, uden at det vil være muligt på andre måder at støtte dem.

Fordelingen og den støtte, der gives efter tipsloven, sker efter forskellige ministres afgørelse og efter godkendelse af finansudvalget. Fordelingen skal efter tipsloven ske med størst mulig alsidighed.

Fremskridtspartiets forslag indebærer, at en række organisationer ikke mere skal nyde godt af tipoverskuddet. Gennemførelsen af forslaget vil medføre, at man fjerner det økonomiske grundlag for organisationer, der udfører et nyttigt arbejde i samfundet. Der måtte i så fald tages stilling til, hvorledes disse organisationer under disse omstændigheder skulle støttes.

[Ministeren for skatter og afgifter]

Det er mig magtpåliggende at understrege, at det arbejde, der gøres af idrætten, også af regeringen betragtes som et meget nyttigt arbejde, og at det er klart, at man fra regeringens side vil gøre alt, hvad der er muligt i den forhåndenværende situation, for at støtte det frivillige ungdomsarbejde, der udføres over hele landet blandt hundredtusinder af vore borgere.

På den anden side er det klart, at der ud over idrætsorganisationerne eksisterer andre frivillige organisationer, at der også andre steder i landet udføres et nyttigt arbejde, og dette arbejde fortjener også støtte og fortjener netop den støtte, vi kan give af tipsmidlerne. Det er en beskeden del af tipsmidlerne, der går til dette arbejde, og derfor må jeg på regeringens vegne tage afstand fra fremskridtspartiets forslag, som simpelt hen vil stoppe en stor del af det aktive arbejde på andre områder end inden for idrætten.

Camre (S):

Jeg kan på alle punkter erklære mig fuldstændig enig i skatteministerens bemærkninger, og jeg kan gøre min tale meget kort. Jeg har kun den bemærkning, at det forslag, der behandles i dag, er fuldstændig identisk med et ændringsforslag, fremskridtspartiet stillede som nr. 1 til § 7 i forslag til lov om ændring af lov om tipning m.v., i betænkningen af 26. maj 1976. Ligesom dengang er vi naturligvis også nu modstandere af det, og jeg synes, jeg må sige, at det faktisk er at spilde folketingets tid igen og igen at fremsætte et forslag af denne art, som formentlig kun har fremskridtspartiets støtte.

Flemming Jensen (KF):

Naturligvis vil vi fra det konservative folkepartis side ikke vende os imod at sikre idrætten flere penge. Det er jo altid rart at kunne være julemand, specielt på et tidspunkt som dette. Men der hører et men til – det gør der desværre til næsten alt i dagens Danmark – og det er: hvorfra vil man tage pengene?

Fremskridtspartiet har været så venligt at vedhæfte en liste over en række institutioner og foreninger, der i dag får tilskud af tipsmidlerne, men som, forstås man, nu skal aflevere disse penge. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg er enig med fremskridtspartiet i, at

der bestemt kan findes modtagere, som det i hvert fald for mig kan være overordentlig svært at give med glæde, eller hvor den største glæde er, at give. Vi har fra konservativ side tidligere udtalt os kritisk om disse gaver, men derfra og til at skære alt væk er der et spring, og den springkonkurrence vil vi ikke deltage i, så meget mindre som det i dag ikke er muligt at finde pengene andre steder.

For øvrigt er det næsten pudsigt, at idrætten ikke har rejst krav eller ønske om en sådan beskæring til gavn for sig selv. Det kan være, fordi idrættens folk tænker længere og finder det rimeligt, at også andre får udbytte af spillet.

Man kunne måske – hvis jeg må komme med den bemærkning her – overveje, om en forhøjelse af rækkeprisen vil give flere penge til idrætten. En forhøjelse på f. eks. 10 øre vil give omkring 130 mill. kr. under forudsætning af uændret omsætning. Jeg siger ikke, at det er de vises sten, men det kan måske indgå i overvejelserne, hvis det, man vil, først og fremmest er at hjælpe idrætten.

Jeg vil godt lige føje til, at hvis blot det privilegerede, monopoliserede fjernsyn også ville støtte tipningen, f. eks. ved at sende tipskampe i januar måned, så ville det yderligere støtte sagen. Sådan som man har reageret i sportsredaktionen i Danmarks TV, har man efter min opfattelse i hvert fald hæmmet spillet og dermed hæmmet idrætten.

Som sagt, det konservative folkeparti vil gerne være med til at støtte idrætten yderligere, men med de konsekvenser, dette lovforslag vil få, kan vi ikke deltage.

Anders Poulsen (V):

Venstre kan ikke støtte dette lovforslag fra fremskridtspartiet om en anden anvendelse af tipsoverskuddet, først og fremmest ikke, fordi forslaget jo indebærer, at man brutalt bortskærer tildeling af midler til de 4 hovedområder ud over idrætten, som i øjeblikket får støtte af tipsoverskuddet. Det er kulturelle formål, det er almennyttige formål, det er ungdommens friluftsliv, og det er andre ungdomsformål.

Jeg synes, det er betegnende for forslaget, at man end ikke fra fremskridtspartiets side anviser alternative støttemuligheder til de nævnte 4 hovedområder. Af den grund kan vi ikke støtte forslaget.

[Anders Poulsen]

Jeg må i øvrigt minde om, at den nuværende fordeling af tipsoverskuddet er tilrettelagt ved hjælp af et meget sindrigt system, som jeg ikke tror det er nogen god idé at forsøge at ændre i øjeblikket.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg ved ikke, om fremskridtspartiet helt har gennemtænkt dette forslag, men eftersom de har fremsat det så mange gange, må man jo næsten regne med det.

Det ligger jo sådan, at de midler, der udloddes af tipsmidlerne, bliver indstillet af en minister, og så bliver de godkendt af finansudvalget. Det vil sige, at støtte til alle de formål, der får støtte af tipsmidlerne, har et flertal i folketinget bag sig. Alternativet til at støtte over tipsmidlerne måtte være, at diverse ministeriers konti skulle forhøjes, hvis det stadig væk har et flertal, hvad man må formode. Det vil altså sige, at finanslovsudgifterne bliver større, og det er vel ikke det, fremskridtspartiet normalt går ind for. Jeg ved ikke, om man har tænkt på den mulighed, for når der er et flertal for det i finansudvalget, så må man formode, at det flertal stadig væk vil være der, og det vil simpelt hen sige, at man skal bruge flere skattekrone til det i stedet for at bruge tipsmidlerne.

Det er nu ikke så meget af den grund, jeg går imod det. Man har nævnt mange formål, som får tilskud, og så skriver man oven i købet, om det kan være meningen, at den slags også skal have støtte af tipsmidlerne. Det synes jeg nok er en nedvurdering af mange af de udmærkede aktiviteter, man opremser. Jeg skal ikke drage nogen frem, for så kan det blive et slagsmål om, hvad for noget der er godt, og hvad for noget der er skidt, men jeg synes bestemt, der er mange udmærkede ting. Der er bl. a. FN-Forbundet, for nu at tage ét af dem, som vi lige har haft kontakt med herinde.

Poulsgaard (FP):

At SF ikke har fattet det, kan jeg sådan set godt forstå, men jeg har en lille smule svært ved at forstå, at hr. Anders Poulsen, hr. Flemming Jensen og i og for sig også ministeren heller ikke har. Jeg ved ikke, hvor meget man snakker sammen i regeringen. Jeg har sagt gang på gang, at vi har alt for store regeringer i dette land. Når der er 20-21

mennesker, er regeringen alt for stor. Det var meget bedre, hvis man skar dem ned til det halve, så kunne de bedre komme i kontakt.

Nu rejser jeg altså rundt i landet med en af ministerens kolleger, kulturministeren, og hun er i hvert fald 100 pct. enig i, at der skal ske en vis ændring vedrørende de tipsmidler. Der er visse områder, kulturministeren heller ikke kan lide, så jeg ved ikke, om skatteministeren er helt enig med kulturministeren i det spørgsmål.

Når vi vil, at pengene ubeskåret skal gå til idrætten, så er det selvfølgelig ikke, fordi vi ønsker at styre nogen som helst. Vi siger, at disse idrætsorganisationer selv må finde ud af det. Hvor skal de organisationer, der nu ryger ud, så få pengene fra? Ja, man kunne f. eks. åbne op for lotterispil. De kunne holde andespil, og de kunne lave en lang, lang række andre ting.

Den regering, der sidder nu, kommer ikke uden om, at der skal findes besparelser. Der skal findes meget store besparelser, og man er begyndt at skære på tilskuddene til kommunerne, og det er fremskridtspartiet fuldstændig enig i.

Hr. Anders Poulsen står heroppe og siger: hvor er alternativet henne? Ja, alternativet kunne f. eks. være, at kommunerne begyndte at spare på f. eks. fritidsloven. Jeg var inviteret til Grenå kommune. Jeg fik 750 kr. for at komme derover og snakke om fritidsloven. Jeg siger tak på skatteydernes vegne. De 750 kr. kunne man faktisk godt spare. Man kunne også godt spare kørselspenge til mig. Og hvad sidder man og diskuterer i Grenå kommune i ramme alvor? Man sidder og diskuterer, om man skal have en ung arbejdsløs ansat til at finde ud af, hvilket behov der er for fritidsaktiviteter. Man diskuterer i ramme alvor, om ikke også man skal have en ung arbejdsløs til at hjælpe de forskellige idrætsklubber med at ansøge, udfylde skemaer og den slags ting. Se, dér kunne man begynde at spare. Man kunne rive fritidsloven midt over og så sige, at de, der driver fritidsundervisning, selv kan finde ud af det, de kan gøre rent efter sig og den slags ting.

Der er uendelig mange muligheder for at støtte idrætten og for at støtte de klubber, uden at det behøver at koste kroner. Det er fantastisk, at venstre og de konservative er blevet så smittet af den socialdemokratiske bacille herinde, at de tror, det kun er staten,

[Poulsgaard]

der kan tilrettelægge tingene for folk. Det kunne folk måske selv finde ud af.

Når vi vil bruge tipsmidlerne til ubeskåret at støtte idrætten, så er det, fordi vi anerkender den kolossale betydning, idrætten har for vor ungdom og for de kommende generationer. Derfor skal vi hjælpe den på enhver mulig måde. De, der tipper, skal i hvert fald ikke have deres penge anvendt til christianitter og BZere og sådan nogle samfundsnedbrydende kræfter, men det kan jeg altså forstå at både de konservative og venstre går ind for.

Jeg troede ærlig talt, nu vi har fået et regeringsskifte, at så ville der også komme visse skift i den måde, man administrerer det på, men man vil altså fortsat administrere det, som socialdemokraterne begyndte på. Det beklager jeg meget, meget dybt, og derfor tror jeg, at skatteministeren skulle snakke lidt med kulturministeren. Så kunne vi måske finde en fornuftig løsning på dette problem.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Der er ingen tvivl om, at hr. Poulsgaard, hver gang han er heroppe, siger en forfærdelig masse, men jeg kunne egentlig godt tænke mig at vide, hvorfor han ved, at idrætsorganisationerne bakker forslaget op. Jeg mener ikke, jeg har set nogen steder, at idrætsorganisationerne er interesserede i fremskridtspartiets forslag. Jeg har i hvert fald ikke hørt det fra dem. Jeg ved ikke, om hr. Poulsgaard, som er så optaget af at rejse, møder dem rundt omkring.

(Kort bemærkning).

Flemming Jensen (KF):

Jeg nævnte i mit første indlæg, at jeg heller ikke havde hørt nogen idrætsfolk, der ønskede dette forslag. Men nu forstår jeg, at fritidsloven skal rives midt over. Er det også i overensstemmelse med idrættens ønsker?

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Jeg gav mig selv et løfte, da jeg kom herind, og det var, at jeg ville blive ved med at snakke jysk. Jeg ville sige »A«, men jeg er ved at være indstillet på, at jeg må til at

snakke københavnsk eller et andet forfærdeligt sprog herinde, for det er da en forfærdelig masse misforståelser, der findes på.

Jeg har aldrig nogen sinde i denne debat sagt, at idrætsorganisationerne bakkede det op. Jeg ved ikke, hvor hr. Jimmy Stahr har det fra. Han har ikke hørt efter.

Der blev spurgt, om idrætsorganisationerne ønsker fritidsloven revet midt over. Det har jeg slet ikke tænkt mig at spørge organisationerne om, men jeg ved, at idrætsorganisationerne er imod, at det idrætsarbejde, der før blev udført af frivillige folk, uden at de fik så meget som en krone for det, kun glæden og æren af at være med, nu er overtaget af AOF og FOF, og hvad de forskellige oplysningsforbund hedder. Hvorfor i himlens navn skulle man træne et hold i tennis gratis, hvis man kan få 120 kr., eller hvad man nu får, i timen? Derfor ved jeg, at der er mange idrætsforbund, der er meget utilfredse med, at idrætsundervisningen er kommet ind under de forskellige folkelige oplysningsforbund.

Jeg skal prøve at snakke lidt tydeligere i fremtiden til ære for hr. Jimmy Stahr.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg er da enig med hr. Poulsgaard i, at idrætten er værdifuld for dette samfund, og det er også værdifuldt, at idrætten får tilskud igennem tipsmidlerne. Men når hr. Poulsgaard fremfører det på den måde, at kun idrætsudøvelse er værdifuldt, så tror jeg nok, at hr. Poulsgaard, når han er i Hjørring, skal meddele befolkningen og de store frivillige ungdomsorganisationer deroppe, at dem værdsætter hr. Poulsgaard ikke, for de får nemlig bevillinger efter denne lov. Det er altså kun idrætten deroppe, hr. Poulsgaard ønsker at støtte.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Nu har hr. Poulsgaard det jo sådan, at han ligesom tager patent på sandheden og stiller sig frem som den, der virkelig ved, hvad folket mener.

Jeg bliver nødt til at sige til hr. Poulsgaard, at den fordeling med 80 pct. til idrætten og 20 pct. til det ikke-idrætslige, idébeto-

[Camre]

nede arbejde er indeholdt i den betænkning, der lå til grund for loven af 1976. Det er en fordelingsnøgle, som pr. hoved giver lige meget til de mennesker, der er i det idrætslige, og til dem, der er i det ikke-idrætslige arbejde. Det var et bredt forlig. Det var ikke noget, socialdemokratiet lavede, det var et bredt forlig spændende fra venstre til kommunistpartiet i 1976 her i folketinget.

Jeg ved ikke, hvordan hr. Poulsgaard har fået mandat fra landets tippere til at tale her. Jeg har aldrig nogen sinde set nogen afstemning blandt landets tippere, der har sagt, at deres penge alene skulle gå til det idrætslige arbejde. Jeg er helt enig i den vurdering, både skatteministeren og mine kolleger fra andre partier, fra venstre, fra de konservative, har lagt frem her i dag om nytten af det øvrige støttede arbejde under denne lov, og jeg er helt overbevist om, at det store flertal af landets tippere har den samme opfattelse. Det er i hvert fald den opfattelse, der er kommet til udtryk i de store folkelige organisationer, vi havde meget nært samarbejde med omkring 1976-lovens tilblivelse. Det var organisationer både på den idrætslige og på den ikke-idrætslige side, og de var fuldstændig enige i den fordelingsnøgle, som blev lagt ind i loven.

Jeg må sige til hr. Poulsgaard, at han taler for et mindretal, og han bør ikke her fremstille det, som om han har patent på, hvad et flertal i det danske folk mener om dette spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Til hr. Arne Bjerregaard vil jeg gerne sige, at jeg anerkender så absolut de frivillige ungdomsforbund og det kæmpearbejde, de udfører. Jeg sagde udtrykkeligt, at der skulle være andre muligheder. Det kunne være, vi kunne åbne et lotterispil, det kunne være pladespil eller en masse andre ting. Det hænger sammen med den politik, fremskridtspartiet står for. Vi vil fjerne skatten, så der bliver rig mulighed for at støtte de forskellige kræfter, de aktiviteter, hver enkelt ønsker at støtte.

Det er da rigtigt, som hr. Camre siger, at de, der tipper, først og fremmest tipper for at få en 13'er, de kan jo tjene et par kroner ved det. Der har ikke været nogen folkeafstemning om det. Men uden sport, uden fodbold,

var der altså ingen tipning. Det er en kendsgerning. Vi er nødt til at have nogen til at spille fodbold, for at vi kan tippe. Derfor mener vi, at disse midler ubeskåret skal gå til idrætten, og så må vi finde andre måder at gavne de andre organisationer på.

Jeg skal nok tage til Hjørring og sige, at de fortsat skal klemme på, men folk skal bare selv finde ud af, hvordan de skal skaffe de penge fremover.

(Kort bemærkning).

Flemming Jensen (KF):

Når man tager ordet på dette tidspunkt, plejer man at sige, at det ikke er for at forlænge debatten.

Jeg hørte vistnok hr. Poulsgaard sige, at vi kunne skaffe penge ved at åbne et lotterispil. Jeg ved ikke, om hr. Poulsgaard, der jo færdes meget i idrætskredse, har bemærket de kommentarer, idrætten har haft til yderligere spil her i landet og dets konsekvenser for tipningen.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Føjghel):

Når hr. Poulsgaard påberåber sig sine samtaler med kulturministeren på den turné, hr. Poulsgaard har haft sammen med kulturministeren, og samtidig påberåber sig, at kulturministeren har udtalt som sin mening, at idrætten skal støttes mest muligt, så vil jeg kun sige, at det er helt selvfølgelig, at kulturministeren på dette punkt udtaler sig på regeringens vegne. Det er klart, at idrætten skal støttes mest muligt. Med hensyn til de penge, der er gået til idrætten af tipsmidlerne, kan jeg oplyse, at det i 1981 og 1982 var 157,1 mill. kr., et betragteligt beløb, men det er da klart, at idrætten som alle andre kan bruge flere penge.

Jeg vil gerne understrege, at når jeg afviser dette forslag, så gør jeg det på regeringens og dermed på kulturministerens vegne. Begrundelsen er den helt enkle, at det ikke er i idrættens interesse, at der sker en ændring af fordelingen. Fordelingen svarer, som det blev fremhævet af hr. Camre, til en række faktiske forhold i samfundet. Jeg tror ikke, at idrætten er interesseret i at leve i et samfund, der kun består af idrætsmænd, og jeg tror ikke, at de, der er medlem af de mere ideelle organisationer, som får en beskedent del af

[Ministeren for skatter og afgifter]

denne støtte, er interesseret i at leve i et samfund, der ikke støtter idrætten. Der er altså med den fordelingsnøgle, der er tale om, skabt en balance i vort samfund for de frivillige og meget vigtige initiativer, der tages i landet på masser af områder, og denne balance skal vi opretholde.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Jeg vil sige til hr. Poulsgaard, at jeg også er opmærksom på, at det er de mennesker, der spiller de kampe, der står på tipskuponen, der lægger krop til.

Det får mig til at spørge hr. Poulsgaard, om det så er hr. Poulsgaards opfattelse, at vi her i vintersæsonen, hvor jeg har forstået at man har mange engelske kampe – det er altså engelske fodboldspillere, der lægger krop til, at vi får tipsmidler – skal sende overskuddet til de engelske eller tyske klubber, eller hvad det nu er for nogle.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Denne debat kan blive meget sjov, det kan jeg godt se. Jeg vil da gerne deltage i den.

Det primære, hr. Camre, er – dér er hans parti og mit parti så uenige som dag og nat, så stor forskel er der – at vi er enige om én ting, og det er, at idrætten er meget, meget sund og meget, meget gavnlig for den danske ungdom. Det er vi enige om.

Vi er nok uenige om, hvor vi skal tage pengene fra til alt det gode, vi vil. Vi har fået tipning som et instrument, vi kan hjælpe idrætten med. Vi vil sløjfe beskatningen af det danske folk. Hr. Camre vil gerne blive ved at brandskatte den danske befolkning og så strø milde nådegaver ud.

Vi skal selvfølgelig ikke give tilskud til de engelske sportsfolk.

Stubkjær Pedersen (CD):

Vi har nogen sympati for nogle af intentionerne i fremskridtspartiets lovforslag. Vi har altid fra mit partis side hævdet det synspunkt, at en god støtte til det store frivillige idrætsarbejde er en god investering i vore børn og unge. Vi har også bemærket ministerens tale og er fuldstændig enige med ministeren. Vi hilser i øvrigt med forventning det

udspil, der nu snart kommer om det nye V 6-spil, der også vil få en positiv effekt på idrætten.

Men vi må altså ikke glemme flere hundrede tusinde unge, som arbejder i de frivillige idrætskorps. Det nytter ikke noget, at hr. Poulsgaard heroppefra står og siger: vi finder en anden mulighed for at hjælpe dem. Jeg er et hundrede procent sikker på, at landets kulturminister ikke vil lade de frivillige ungdomskorps i stikken og ikke vil være tilfreds med, at hr. Poulsgaard siger: vi finder en anden mulighed. Vi kender nogle af fremskridtspartiets muligheder, det er f. eks. at rive fritidsloven midt over.

Vi kan ikke støtte det fremsatte lovforslag, men vil selvfølgelig se på det i udvalget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er en af de sædvanlige gengangere fra fremskridtspartiets side, og jeg kan nøjes med at henvise til, at vi tidligere har afvist det. Det gør vi fortsat.

Wilhjelm (VS):

Jeg synes, det er en interessant tanke, at blot fordi det eneste større statslige, koncessionerede spilleri tilfældigvis foregår på baggrund af nogle fodboldresultater, skal hele støttebeløbet tilfalde disse idrætsorganisationer. Ført ud i sin konsekvens har den tanke bl. a. den effekt, som hr. Camre var inde på, men jo også den effekt, at bogmomsen alene burde gå til støtte af bogudgivelser osv. osv.

Man kunne sagtens finde – og det kan man da blive fristet til at foreslå efter hr. Poulsgaards argumentation – en anden måde at lave egentlige spil på, som folk kan tippe på. Man kunne forestille sig, at man på skift tog en ung lyriker og satte ham til med terninger derinde i fjernerne at afgøre, hvordan tipskuponen for den uge skulle se ud med ettere og krydser og toere. Så skulle alle pengene gå til ung lyrik. Det er fuldstændig vilkårligt, at man har piller fodboldkampe ud som grundlag for den spillelidenskab, som nu engang findes. Det er klart, at klubberne i forvejen nyder godt af det, fordi der bliver en helt kunstig interesse omkring lige præcis den form for idrætsudøvelse.

Vi har megen sympati for sund og fornuftig idrætsudøvelse, men den blanke erklæring om, at det er så og så sundt, som hr. Poulsgaard

[Wilhjelm]

gaard kommer med, vil jeg godt lige give et par kommentarer med på vejen.

Netop når det drejer sig om fodbold, som efterhånden bliver professionaliseret, vil jeg da godt minde om, hvad vi har været inde på flere gange, at det nu er et spørgsmål, om det kan være så særlig sundt, når det efterhånden bliver næsten almindeligt, at en kontraktspiller – det er værst i udlandet, men det begynder jo også herhjemme – kan have 6–7–8 meniskoperationer i løbet af 3–4 år. Hvad sundt er der ved det?

Jeg har undertiden været fristet til at forhøre mig lidt nærmere om, hvorvidt fodboldspillere, efter at man har indført kontraktfodbold, ikke er underkastet arbejdsmiljøloven, og hvordan man kan acceptere nogle arbejdsbetingelser, hvor man kan komme op på så mange meniskoperationer i løbet af en kort årrække. Jeg synes ikke, det er udtryk for, at det er særlig sundt. Det er desværre hovedsagelig den del af idrætsudøvelsen, man fokuserer på, når man lader lige præcis fodboldkampe være baggrunden for spillelidenskaben.

Vi finder, at forslaget er aldeles uigennemtænkt, og at begrundelsen, som det også har vist sig i debatten i dag, er fuldstændig forrykt. Fremskridtspartiet har overhovedet ikke gjort sig konsekvenserne af en sådan forrykt argumentation klar. Vi finder ikke, at der skal ændres i den retning på fordelingen af de midler, der hidrører fra tippingen.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det må vel allerede være fremgået af min korte bemærkning, at vi ikke ønsker at støtte det fremsatte lovforslag. Vi finder det ganske ubegrundet at fremsætte det, når argumentationen er ganske forkert, som hr. Wilhjelm så udmærket har vist.

Selvfølgelig ønsker vi ikke, at idrætten skal afskaffes, men jeg må sige, at det med sundheden kan vi altid sætte spørgsmålstegn ved. Jeg har selv spillet meget fodbold, og det ene ben virker halvdårligt i dag på grund af, at det er blevet brækket et par gange derved. Det ved jeg ikke om der er så megen sundhed i.

Jeg kan sige til hr. Poulsgaard, at den ene af mine sønner har fundet ud af, at det skulle være sundt at bokse – hvad jeg også har prøvet engang. Jeg kan ikke umiddelbart se,

det ser særlig sundt ud. Men vel, man får jo tiden til at gå, og så kan man selvfølgelig også få afløb for visse aggressioner, det erkender jeg. Jeg er ikke sådan, at jeg ønsker det forbudt, men at snakke om sundhed er at gå for vidt. Jeg tror, der er langt større sundhed både fysisk og psykisk ved det arbejde, som de frivillige ungdomskoprs laver for de unge mennesker. Det er dem, hr. Poulsgaard vil tage støtten fra, fordi vi nu ganske vilkårligt bruger fodboldkampe som det, vi går ud fra, når vi skal finde ud af, om vi kan tjene nogle penge. Man kunne bruge et hvilket som helst andet middel til at tilgodese den spillelidenskab, der nu er i befolkningen. Hvis det endelig skal være, så lad os hele året tage de engelske kampe. Der forlanger man ikke noget for, at vi bruger dem. Så er vi fri for diskussionen om, hvorvidt overskuddet udelukkende skal gå til idrætten. Så kan man i alt fald ikke sige: ja men I bruger os som middel i dette spil. Det kan vi da udmærket gøre, hvis hr. Poulsgaard synes det.

Hvis hr. Poulsgaard var med – jeg kan ikke huske, om han var det – i 1976, da vi lavede den fordelingsnøgle, som gælder nu, så ved hr. Poulsgaard, hvilket enormt arbejde det var at finde frem til denne fordelingsnøgle, som stort set hele folketingset kunne være enig om. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at rippe op i det, vi nåede dengang. Der er ingen organisationer, der har ønsket at rippe op i dette, heller ikke idrætsorganisationerne. Derfor vil jeg spørge: hvem er det, hr. Poulsgaard taler for?

Glistrup (FP):

Danmark har nu haft offentlig fodboldtipping i godt og vel en menneskealder. Det system, der nedfældede sig i 1948, bestod i, at man lavede et statsligt monopolaktieselskab, som fordeler sit overskud med hovedparten til idrætten og en større luns til andre. Der kan sikkert sættes mange spørgsmålstegn ved, om dette system stadig er det rigtige, men i denne debat bygger vi altså på det system, vi nu har vænnet os til. Man kan tage op fra tid til anden: hvordan skal de overskudsmidler, der fremkommer, fordeles?

Hr. Wilhjelm og hr. Arne Bjerregaard har i hvert tilfælde ud fra en historisk betragtning rivende uret, når de tror, at det var mere eller mindre tilfældigt, at man fandt på at

[Glistrup]

tippe på fodboldkampe i stedet for at tippe på unge lyrikere – eller hvad man nu var inde på – når man skulle tilfredsstille folks spillelidenskab. Tipsloven af 1948 var resultatet af en 14 år lang idrætspolitisk kamp, der så ganske klart blev ført ud fra, at det var et led i at tilsikre idrætten en fornuftig finansiering.

For fremskridtspartiet står det i hvert fald sådan, at så længe vi beholder det nuværende system, er der masser af grunde, der kan tale for, at overskudsfordelingen foretages af den idræt, som danner både den historiske baggrund for tipssystemet og indholdet i det, der foregår i forbindelse med tipningen, hvor man skal finde frem til, om den ene eller den anden klub vil vinde, spille uafgjort eller tabe.

I de år, der er gået, siden man havde tipslovgivningen oppe til den store behandling i 1976, er det så ganske tydeligt, at det, der lå bag fremskridtspartiets ændringsforslag i 1976, og som altså gentages i det forslag, vi nu har til behandling, var rigtigt set. Idrætten er ganske klart blevet mere trængt i de mellemlyggende år af den ubillige konkurrence, man får fra fritidslov, fra beskæftigelsesarbejder, fra alskens forskellige ting, som man rundhåndet finansierer med skatteydermidler. Derved undergraver man faktisk muligheden for det store ideelle arbejde, der nu igennem 3–4 generationer er gjort af ulønnede idrætsledere ude over det ganske land. De bliver trængt tilbage, de får sværere ved at fortsætte i det spor, de hidtil er gået i.

Samtidig begynder man også på en anden led fra skatteministerens og hans undergivnes side at gøre det mere og mere besværligt og utilfredsstillende at være idrætsleder. Jeg tænker på den måde, hvorpå skattebureaukratiet nu stikker sine lange, grimme fangarme frem også mod idrætten. Året 1983 blev ikke erklæret at være det år, hvor man laver »aktion store selskaber«, men det år, hvor statsskattedirektoratet forbereder et nyt opgør med idrætsfolk ude over landet, om de nu udfylder deres momsregnskaber og lønsedler og regnskaber og opgørelser rigtigt, om de udbetaler deres kørselsgodtgørelser sådan, at det bliver præcis, hvad der skal udbetales i kørselsgodtgørelser, eller om der er nogle, der måtte få camouflerede indtægter, og alle de andre ting, hvorved skattevæsenet gør idrætsledernes liv surt og besvær-

ligt og efter omstændighederne økonomisk personligt ansvarspådragende.

Når statsmagten forholder sig på den måde, er det for os at se den rigtige samfundsmæssige fordeling, at man så i hvert fald sørger for, at de tipspenge, der både efter deres historiske oprindelse og nærmere sammenhæng er idrættens penge, også blive udbetalt 100 pct. til idrætten og ikke til alskens andre formål.

Vi er overhovedet ikke imponeret af hr. Arne Bjerregaards leflen for organisationerne. Han sagde: når der ikke er nogen organisation, der har bedt om det, hvad skal vi så sidde og snakke om det her i folketinget for? Vi er flintrende ligeglade med, om organisationer mener det ene eller det andet. Vi sidder her for selvstændigt at lave den bedste, den retfærdigste lovgivning her i landet, og det retfærdigste er, at idrættens penge tilfalder idrætten og ikke går til nogle kirkestole, der skal bruges om lørdagen i London, eller til, at Rifbjerg kan holde nogle seminarer oppe på Island, eller til, at man kan få Grevinde Danner Stiftelsen fremmet, eller til disse hundredvis af andre formål, som man i øjeblikket smider om sig med idrættens penge til.

Dette forslag vil for indeværende år med de tendenser, der er i tipsomsætningen, give dansk idræt 80 mill. kr. mere, end den ellers ville få, og disse 80 mill. kr. er der i allerhøjeste grad behov for og sund samfundsmæssig grund til at man får uddelt, i stedet for at man fortsætter denne uværdige trippels omkring tipsmiddelguldkalven, som foregår hver evig eneste sommer, hvor tusindvis af organisationer med mere eller mindre gode formål møder op i de 4–5 ministerier, der kan være tale om, og forsøger, om de kan være heldige at komme med imellem dem, der skal have uddelt penge.

Der er sikkert et udmærket formål med Ryvangens Naturpark, som er en lokalforening, der har lejet det tidligere militære areal ved Ryvangen for at indrette det som park, og det kan da lyde pænt og dejligt, men hvorfor skal de specielt have tilskud, når der er et væld af lignende ting rundt omkring i landet, der ikke kan få tilskud? Det giver en fuldstændig uværdig afgørelse, som afhænger af, hvem der mere eller mindre kan mase sig frem: ministrenes venner og bekendte eller venner og bekendte af nogle, der kender mi-

[Glistrup]

nisteren og derfor kan komme ind, om det så er i finansministeriet, undervisningsministeriet, kulturministeriet, eller hvor det nu er. Hele den tilfældige måde at jonglere med offentlige midler på – og det er på den måde, man uddeler de 29 pct. af tipsmidlerne – er aldeles uværdig, aldeles uanstændig.

Der er selvfølgelig ikke skygge af holdbarhed i det, fru Marianne Bentsen-Pedersen sagde om, at der var et finansudvalg, som med et flertal gik ind for det. Hvad i alverden skal finansudvalget gøre, når det i sommerens hede får tilsendt regeringens oversigt over disse hundredvis af formål, der skal have penge? At føre en nærmere diskussion om, hvorvidt man skal flytte lidt om fra det ene formål til det andet, er så at sige ikke til at få gennemført. Den liste, der laves i ministerierne, vil i det store og hele også blive den endelige liste.

Deri ligger selvfølgelig ikke, at finansudvalget siger: hvis vi ikke havde disse millioner – til næste sommer formentlig 80 mill. kr. – at dele ud af af tipsmidlerne, så ville vi alligevel have givet tilskud til Lepidopterologisk Forening – som jeg ikke aner hvad er for noget – eller tidsskriftet Husholdningslæreren, eller hvad der nu ellers er af besynderlige ting, som får disse forskellige tilskud. Det eneste værdige er selvfølgelig – hvis man virkelig har et formål, som man vil give statstilskud til – at den pågældende sag behandles individuelt i finansudvalget. Så må man finde frem til, om man vil have, at det eller det formål virkelig skal have et tilskud.

Hr. Camre var så klog og bedrevende og opråbte som den, der belærte os om, at man virkelig havde fundet frem til de vises sten i 1976, og så var det virkelig at spille folketingets tid, at man nu begynder at diskutere 7 år efter, om man ikke, som forholdene er i 1983, kunne finde frem til en mere rimelig fordeling. Hr. Camre oplyste fra denne talerstol, at det, man havde fundet frem til i 1976, var, at idrætten skulle have 80 pct. og andre formål altså 20 pct. Det ville være rart, hvis hr. Camre ville vedstå de procenter, for så har vi da næsten flertal til at komme så langt. Det, der står i loven, er, at det er 71 pct., som idrætten får. Kunne den få de ekstra 9 pct., var det et eller andet beløb mellem 25 mill. kr. og 30 mill. kr. mere til idrætten. Det ville da virkelig være rart, hvis hr. Cam-

res ord om fordelingen kunne komme til at stå til troende.

Alt i alt: lad idrætten få idrættens penge, og lad os lade være med at blande alle de andre, aldeles usportslige hensyn ind i debatten, som hr. Wilhjelm, hr. Arne Bjerregaard og de andre ordførere har gjort.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foi-ghel):

Når hr. Glistrup benytter udtrykket »den tilfældige måde at jonglere med offentlige midler på« og sammenkæder det med ministres venner og venners venner, så må jeg konstatere, at det er en af de sædvanlige udokumenterede, løbsagte beskyldninger, som netop hr. Glistrup har gjort til sin specielle idrætsform. Det har naturligvis intet på sig.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hvis man ikke engang gør det i ministerierne, at man begunstiger sine venner, gør man det da fuldstændig vilkårligt og tilfældigt? Lader man eventuelt sin hund rode rundt imellem de ansøgninger, der ligger på gulvet, og trække ud, hvem det skal være? Der er jo ikke noget som helst sagligt grundlag for, at lige præcis de formål, der f.eks. er nævnt udførligt på adskillige sider i lovforslaget bemærkninger, er dem, der skal have tilskud fremfor noget som helst andet. Det er under alle omstændigheder tilfældigt. Vi kender vist alle sammen den menneskelige natur tilstrækkelig godt til at vide, at man er mere tilbøjelig til at favorisere dem, man godt kan lide, end dem, man ikke kan lide, når man nu skal løse en opgave, der fundamentalt er fuldstændig uløselig.

Hver minister har sin lille chatolokasse, finansministeren måske 7–8 mill. kr., undervisningsministeren lidt mere. Sådan har de forskellige ministre hver deres chatolokasse, som de kan dele ud af. Man kan ikke sige, at nogle fordelinger er retfærdige eller rigtige eller saglige, det bliver fuldstændig tilfældighedernes spil. Det er bestemt ikke nogen kritik mod ministre. Det er bare en fastslåen af, at det fører den gældende lov til. Det skal vi holde op med.

(Kort bemærkning).

Wilhelm (VS):

Jeg vil blot advare mod hr. Glistrups slogan: »lad idrætten få idrættens penge«. Hvis man fulgte det, mistede idrætten de 71 pct. af tipsmidlerne, som den får nu, for det har ikke et klap at gøre med idrættens penge.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

»Og han har aldrig levet, som klog på det er blevet, han først ej havde kær«. Derfor forstår hr. Wilhelm ikke spor om sporten og idrætten og dens funktion i samfundet og dens måde at blive finansieret på. Når vi overhovedet har fået en tipstjeneste i Danmark, er det udelukkende i kraft af et energisk arbejde af den samlede idræt igennem 14 år for at nå frem til det resultat. Det har været idrætten, der hele tiden har været den store drivkraft, både før og efter at vi vedtog loven i 1948. Hvis idrætten skulle have idrættens penge, så skal den ikke have 71 pct., men 100 pct. af tipsoverskuddet. Så må hr. Wilhelms venner og veninder i Grevinde Danner Stiftelsen o. lign. gå ad de normale bevillingsmæssige kanaler.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.22

Mødet genoptaget kl. 13.00

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Forespørgsel nr. F 11:

Forespørgsel til indenrigsministeren og justitsministeren:

»Hvad agter regeringen at gøre for at forbedre sindslidendes vilkår?«

Af Wilhelm (VS) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 18/1 83. Fremme af forespørgslen vedtaget 21/1 83).

*Begrundelse***Wilhelm (VS):**

Når vi har taget initiativet til denne forespørgselsdebat om sindslidendes vilkår, kan det ses som en naturlig forlængelse af ting, vi ellers har beskæftiget os med. På samme måde har vi nemlig tidligere rejst brede debatter om andre udsatte grupper, f.eks. om indvandrernes vilkår og om børns vilkår. Desuden har vi beskæftiget os temmelig meget med retssikkerhed og retspleje i almindelighed, og det er næsten uundgåeligt derefter at tage specielt fat på de sindslidende, som har meget store retssikkerhedsmæssige problemer.

Når vi har fundet det rigtigt at tage sagerne op netop nu, hænger det også sammen med folketingsbeslutningen sidste sommer på grundlag af det radikale forslag om revision af sindssygeloven. Nu er det arbejde sat i gang, vil nogen måske sige, men dels gav folketinget ikke dengang ret meget anvisning på, hvordan man ønskede sindssygeloven ændret, i hvilken retning ændringerne skulle gå, dels har debatten hidtil givet det udseende af, at det kun er sindssygeloven, der er problemer med. Det er det ikke. Vi har med denne debat og den forberedelse, vi har gjort til den, ønsket at sætte fingeren også på nogle andre ømme punkter: registreringen af sindslidende, tilsidesættelsen af kravet om informeret samtykke som forudsætning for behandling – et krav, som gælder for alle andre patientgrupper – forsøgsbehandling, ansvars- og erstatningsproblemer i forbindelse med forsøgsbehandling, sammenhæng mellem tvangsforanstaltninger og underbehandling af det psykiatriske sygehusvæsen, uddannelsen af plejepersonale specielt til psykiatriske patienter, strukturplanerne; planerne vedrørende distriktspsykiatri, aftalen om udbygning og forbedring for over 1 mia kr., hvis det er i dagens penge, efter at statshospitalerne blev overført til amterne – hvor